

[Poul Møller.]

jeg ikke komme ind på, men det er ofte, som om det forekommer mig, at de to partier er bundet sammen af sådan et kærlighed-had forhold, den slags forhold, som moderne forfattere med psykologisk indsigt og forståelse kan skildre. Jeg tror i hvert fald ikke, det er et rent kærlighedsforhold; jeg tror, at dybt bag kærligheden ligger der et hadmoment, frygten for næste valgdag, frygten for, at det skal fortsætte, som det er begyndt, lysten til at standse og frygten for at se, at den part, der har fået så meget gennem sin usaglige agitation i løbet af det sidste år, skal få mere ud af det.

Hvor længe vil socialdemokratiet være paralyseret af sidste valgdag? Vi vil komme til at se det i næste folketingsår. Man har nævnt jordlovene, man har nævnt den almindelige tillægspension. Jeg vil gerne stille det direkte spørgsmål til statsministeren: skal disse to lovkomplekser forhandles med socialistisk folkeparti, inden de fremsættes til forhandling i det høje folketing? Er det således, at de skal forberedes eller blot forhandles med det ene af de regerende partier, inden det kommer frem her i folketings-salen til den såkaldte frie drøftelse? For hvis det er tilfældet, ved vi jo godt, at fri drøftelse kan vi kigge i vejviseren efter.

Jeg skal ligesom hr. Poul Hartling efterlyse socialreformkommissionens afslutning, og jeg skal selv til afslutning gøre nogle udenrigspolitiske betragtninger.

Hvad er det flertal værd i udenrigspolitik, som man har skabt? Dette flertal er jo skilt og delt og splittet. Ja, socialistisk folkeparti er vel næsten delt og splittet i to dele, når det drejer sig om udenrigspolitik. Som regeringsbasis ved jo hr. Per Hækkerup og statsministeren, at dette flertal intet er værd i udenrigspolitikken.

Vi har set det ved markedsproblemernes behandling her i tinget. Vi ved, at vi skal ind i vanskelige forhandlinger om disse sager, og der er en risiko for, endda en betydelig risiko for, at de kan ende negativt; men fører de til et resultat, skal lovgivningen forberedes i det røde kabinet — aktieselskabsloven, skattelovgivningen, jordlovgivningen, forsikringslovgivningen og alle de love, der må ændres, hvis vi skal ind i fællesmarkedet, hvad vi stadig håber på kan blive resultatet. Fører markedsförhandlingerne

ikke til resultat, bliver de økonomiske problemer ikke lettere, men måske kun vanskeligere for os at løse.

Vietnamkrisen. Den ulykkelige Vietnamkrig har skærpet modsætningerne, således at den afspænding mellem øst og vest, vi indtil for et år eller to siden havde håbet på, ligesom fortoner sig. Jeg er enig med hr. Per Hækkerup i hans almindelige bedømmelse af denne Vietnamkrig. Vi har set, hvordan socialistisk folkeparti efter valget trods sin fremgang ikke var i stand til at stoppe krigen i Vietnam, og vi er ikke for-bavset over det. En af socialistisk folkepartis ledende mænd har sagt til mig i en diskussion, at det var jo kun tåber, der troede, at man kunne standse krigen i Vietnam ved at stemme på socialistisk folkeparti. Jeg beklager, at der var 300.000 af dem.

Socialistisk folkepartis agitation, dette regeringsbærende partis agitation, er jo ganske ensidigt vendt mod Amerikas Forenede Stater og mod Atlantpagten. Det er klart for os alle sammen, at det, der er landets regerings politik, undergraves bevidst propagandamæssigt, agitatorisk, af det parti, der bærer regeringen. Hvor længe tror man det kan fortsætte? Hvor længe tror man det er holdbart? Kan en NATO-regering virkelig føle sig tryk ved et sådant støtteparti? Det er jo ikke blot dette, at det har en anden anskuelse, for det kunne vi jo redde her i folketinget og gøre det jo gennem vore velvillige stemmer, men det er dette, at man gennem samarbejdet med og gennem legaliseringen af socialistisk folkeparti som et medarbejdende parti giver det al mulig adgang til at agitere imod regeringens udenrigspolitik.

Vi har set, hvordan regeringspartiets egen ungdomsbewægelse er kommet langt bort fra regeringens udenrigspolitik. Vi har set, hvordan de i denne tid opfordrer til et samarbejde med Socialistisk Ungdoms Forbund og med Danmarks Kommunistiske Ungdom. Kan det ikke give visse kuldegysninger hos den del af regeringspartiet, der skal være sammen med os om i løbet af halvandet eller to år at bære NATO-politikken igennem her i landet?

Vi tror ikke, der er et praktisk alternativ til Atlantpagten. Så længe de store europæiske problemer er uløst, kommer vi